

**НЕДЯЛКА НЕЙЧЕВА**  
**ГРАДЪТ НА УТРЕШНИЯ ДЕН**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Ние вече приближаваме — нашият съсед в купето все по-нетърпеливо се вглежда в автоматичното табло до прозореца, което показва разстоянията до градовете и скоростта на влака. Да, вече сме съвсем близо. На малкия телевизионен екран трептят в синкава светлина изгледи от близкия град. Куполи от стъклопласт и метал, алеи, обширни паркове.

Но защо влакът отмина гарата? Изведнъж той слезе от релсите и полетя по многоредната аутострада. Стрелката за скоростта на таблото се отмести малко, но не слезе под двеста километра в час. За съседа ни такъв преход от релси към аутострада е съвсем естествен, но ние все още не сме свикнали на влакове всъдеходи. Можехме да вземем и самолет. Там също нямаше да има нужда от далечно летище. Още от въздуха небесният исполин, летящ със свръхзвукова скорост, щеше да разпредели пътниците в малки бързи хеликоптери, които могат да се спуснат даже на покрива на избрания от нас хотел.

И тъй, пристигнахме. Първата работа е да се обадим на семейството си, в родния град, който остана далеч. Телеграмите с текст „Пътувах добре, пристигнах благополучно“ са нещо отдавна отживяло. Достатъчно е да застанем пред телевизионния автомат във фоайето на хотела и да го помолим да ни свърже с дома. В екрана се появява нашият малък син. Той скача от радост и разказва по своему новините от къщи.

Време е да разгледаме града. Можем да тръгнем с автомобил. По-скоро това не е автомобил, а автолет. Той няма колела. Движи се посредством създаваната под шасито му въздушна струя — „въздушна възглавница“ — и не се докосва до земята. Пред машината има трети фар. Той излъчва невидима светлина. Това е електронен прибор, който автоматично избира правилна дистанция в потока машини. Приборът може да се нагласи така, че да води машината с каквато и да е скорост по точно избрана линия.

Държите ли да се разходим пеш? Тогава да излезем на улицата. Хоризонтално по двете ѝ посоки се движат ескалатори. Стъпваме на тях. Тръгнахме да се разхождаме пеш, но вървим не ние, а тротоарът. За всяка посока има по две-три ленти с различна скорост. Не бързаем. Можем да се прехвърлим лесно на най-бавната. На движещия се тротоар има пейки, автомати за вестници, за плодови сокове, сладолед.

Първото ни впечатление за града е, че той е просторен и с много зеленина. В миналото художниците урбанисти си служеха много със сивата боя. Пожелаете ли да рисувате града на бъдещето, трябва съвсем да я оставите настрана. Причината е в новите строителни материали. В града на бъдещето стъклото, известно на хората от векове, е намерило ново приложение. Сградите от стъклени строителни елементи са оцветени различно. Фасадите са направени от плоскости със стъкловиден емайл, красиво обагрени, блестящи. Приказна хубост придават на града и домовете от полимерни материали. Те, леки, трайни и красиви, в много случаи са изместили металите и керамиката. В строителството на този град дървото също е приложено, само че химически обработено. Пропито със смоли, то има редица нови качества. Не гори, не гние, не се разваля. Градът на бъдещето не е строен тухла по тухла, камък върху камък. Той, не е пресилено да се каже така, е слязъл от конвейера на строителния завод. Зидарите са изменили професията си — те са монтьори. Управяват монтажните уреди и машини, които свързват изработените в завода обемни елементи. Всеки елемент е стая, две или даже цял апартамент. От завода той е излязъл оцветен, с вградена мебел, с баня, с електрическа печка. До града има огромни домове, комплекси, съобразени с всички нужди за битово обслужване. Стаята, в която ще живеем, е с леки и красиви мебели. Те са тапицирани с полимерни материали. Подобни лесно почистващи се покрития имат подът, стените, таванът. Винаги можем да поканим гости, да танцуваме, да свирим, без да се стесняваме, че ще пречим на съседите. На тавана на стаята е монтирана звукопоглъщаща плоча. Мебелите, завесите имат свойството да не полепват прах. И почистването на помещението се свежда почти само до проветряване. На прозорците е поставено леко, нечупливо, пропускащо и ултравиолетовите лъчи органично стъкло. Можем да правим слънчеви бани, без да излизаме от стаята си. Съдовете в квартирата ни са изящни, нечупливи, лесно измиващи се. Едва ли ще имаме нужда от хладилник, тъй като специални опаковки от полимерни материали пазят продуктите от разваляне.

През зимата улиците на града не се заледяват. Те са покрити с „електрическо одеяло“. Под уличната настилка е прокаран кабел, по който протича електрически ток. Подаването на електрическа енергия се регулира автоматически. Огромни коли прахосмукачки почистват

улиците. Киносалоните, ресторантите, театрите и други оживени места се почистват с електрически прахосмукачки, които в добавък имат лампи с ултравиолетови лъчи, убиващи микробите.

Всичко в този град е направено за човека. Той ще стане вълшебник. Може да се превърне в птица или риба. В заводите ще се изработват изкуствени мускули. Те ще служат така, както днес използваме електромоторите и дизелите. Човек си прикачва механо-химически крила, снабдени с двигатели от изкуствени мишци и автоматизирана биотокова система на управление. След малка тренировка литва с тях, сякаш те са естествено продължение на тялото му. А може и друго: да седне в изкуствена риба с кабина и проста автоматизирана система за управление и да заплува в езерото. Управлението на тези апарати не е подчинено на ръцете, а непосредствено на човешкия мозък, като се използват неговите биотокове. В този град хората са станали неуморими, ненадминати по сила и бързина, облечени в своите най-различни изкуствени тела.

Решим ли да прекараме вечерта в къщи, няма да ни бъде скучно. Достатъчно е да изберем телефонния номер на което и да е кино и вежливо да попитаме какъв филм се прожектира. После включваме щекера на нашия телевизор към специална приставка до телефона. Така ще гледаме от екрана на телевизора филма, който се дава в киното. Освен това по телевизията можем да гледаме програмите на всички станции в света. В бъдеще ретрансляцията ще се осъществява с помощта на изкуствени спътници на земята. Понякога в семействата биха възникнали спорове: коя програма да се гледа. Но телевизорите с по три екрана и няколко чифта слушалки ще ни избавят. Всеки ще гледа програма, която най-много му допада. Вечерта ни може да премине и другояче, Ще посетим кулата на развлеченията. Тя прилича на стълба до небето, слязла от света на приказките. Кулата стои здраво на земята на шест подпори и е устремена нагоре като ракета, готова да се отправи в космоса. Използувано е така нареченото триосно предварително напрежение на железобетонните елементи. Това е дало възможност скелетът на кулата да се направи сравнително не дебел. Той е не само лек и траен, но и малко изменяем при претоварване. Дори при ураган върхът би се отклонил не повече от седемнадесет метра, а при обикновен вятър до пет-шест метра. И тази огромна, два километра висока шестоъгълна пирамида е истинска сестра на Елбрус.

При нея Айфеловата кула би изглеждала дребосък. В центъра на кулата се издига прозрачен пластмасов цилиндър с диаметър тридесет метра. Това е живият нерв на конструкцията. В него има бързи асансьори и много помещения: кина, библиотеки, изложбени зали, ресторанти. Кулата е многоетажно здание, в което могат да прекарват приятно времето си едновременно над 100 000 души. От терасите се открива прекрасна гледка. И в облачен ден тук слънцето грее, защото обикновено земята е обвита с ниска облачност на височина 300–400 метра. А в мрачна нощ от терасата на кулата човек ще бъде близо до звездното небе. Специални площадки са предвидени за безшумни бързи вертолети, с които посетителите се изкачват на кулата. Градът на бъдещето, погледнат от терасата на кулата, ни удивлява с поезията на формите си. Не виждаме привичните, еднакви като кубчета здания. Тук има цилиндрични, елипсовидни сгради, така неестествени за днешния градски пейзаж. Градът е залян от светлина. Пламват червени, жълти и зелени огньове на реклами. Всичко е така красиво, сякаш е празник.

Бъдещият град, за който разказваме, е разположен в средните географски ширини. А ако беше някъде на юг, където почти през цялата година грее топло слънце, как ли би изглеждал? Разбира се, улиците няма да имат нужда от „електрическо одеяло“. Но за домовете ще е необходима повече прохлада и те ще я получават от слънцето. Хлад от слънцето, което ни топли! Фасадите на домовете и в южния град са оформени като витражи от разноцветни стъкла. Само на една от външните стени привлича вниманието някакъв уред — огледален отражател. Той събира слънчевите лъчи и ги концентрира на повърхността на тръба, поставена във фокуса. В тръбата има лесно изпаряващо се вещество — фреон. Парите на фреона се отправят в топлиннообменен апарат, чрез който постъпват в охладителни батерии, монтирани в помещенията. Навън може да е тежък зной, но тук, в домовете със слънчево охлаждане, е приятно прохладно.

Нашето любопитство ни повежда към други места — далеч на север. Какъв ще бъде северният град?

Полярната нощ е дълга. Снежни виелици, ураганни ветрове, термометърът месеци наред показва петдесет-шестдесет градуса студ. В безкрайните простори на заснежената тундра живеят хора, живеят спокойно. Те имат много топлина, светлина, удобства, културни развлечения. Северният град диша пълнокръвен трудов живот. Когато

човек влиза за пръв път в стая, неволно тръгва към прозореца, да види гледката. В това отношение на жителите на северния град е провървяло. От който и прозорец да погледнат, пред тях е красив изглед. Постройките тук са отлети от алуминиеви сплави. Те са издигнати над земята на колони, за да бъдат отдалечени от замръзналата почва първите етажи. Зданията имат непривична за нас, цилиндрична форма. Така загубата на топлина е по-малка и те са по-устойчиви срещу ветровете. Органичното стъкло на прозорците и топлоизолационният пласт отвътре на алуминиевите стени правят жилището сигурно убежище. Студът не прониква и поради друго: сградите са херметични. Във всяка работят специални уреди за кондициониране на въздуха. Жителите на северния град дишат топъл, наситен с кислород въздух. Те са поставени при условия, близки на климата от средните географски ширини. Преходите от един в друг дом са покрити. Улици — застъклени галерии, водят към обществения център на града. Там са: кино, театър, ресторант, кафене, обществена библиотека, магазини. Под огромни прозрачни куполи растат дървета, синеят огледалата на плувни басейни. Северният град има своя овощна и зеленчукова градина. В нейното зелено царство расте какво ли не: ябълки, лози, моркови, картофи, зеле. В градския парк цъфтят цветя, дори има лехи с рози. Луминесцентно осветление прогонва от града сянката на полярната нощ.

В градовете на бъдещето ни беше интересно. Хубаво е да напишем на приятелите си писмо. Да споделим мисли за видяното. Писмото излезе дълго, но нищо. То ще отиде на местоназначението си със скорост на телеграма. В пощата автомат поставяме текста на писмото под обектива на електронно оптично устройство. То го фотографира и превръща написаните от ръката редове в радиосигнали. Те летят в ефира и в нашия роден град попадат на фотохартията на приемното устройство. Автоматът залепва плика, отпечатва адреса на писмото и го дава в ръцете на раздавача.

Вечерите в градовете на бъдещето си представяме под светлината на луминесцентни лампи. Но нищо чудно, ако в тях и вечерни свети слънцето. Осъществяването на един смел проект ще даде обилие от слънчева светлина през цялото време на денонощието. Става дума за проекта на съветския инженер Валентин Черенков. Той предлага около Земята, на височина над хиляда километра, да се

създаде пръстен от най-дребни частици — пращинки. Той ще отразява огромната енергия на слънцето, която не достига до нас, разсейвайки се в космоса. При ширина сто километра на пръстена, мощността му ще бъде 270 млрд. квч. Естествено, пак част от енергията ще се отрази в страни. Но и тази, която достигне до Земята, ще бъде огромна. Тя ще предизвика светене на нощното небе и ще направи излишно съвременното осветление. Това ще бъде вече благоустройство на цялата планета.

Сега ни предстои да се върнем в нашия мил град. В него имаме да живеем още достатъчно време. Затова трябва да мислим и се грижим да бъде по-благоустроен, по-красив. Така по-бързо ще го доближим до града на бъдещето.

Публикувано в алманах „Спектър’64“



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.